

den måde, som den italienske regering har besluttet det skal være, altså hen over hovedet på statsministeren, der bare passivt har siddet og ladet det ske og tilsyneladende ikke foretaget sig noget som helst?

Svarene til hr. Jørn Jespersen tyder jo på, at man fra dansk side intet har foretaget sig – desværre. Men så må man da prøve at gøre noget for at rette op på det. Jeg forstår slet ikke statsministerens passivitet i den her sag.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg forstår, at argumentet er, at det italienske formandskab kan bestemme, hvor en sag skal være. Men jeg må spørge statsministeren om to ting.

For det første: Har jeg ret i, at sagen ikke er af ny dato, men har været behandlet igennem, jeg tror faktisk år, og at det er foregået i miljøministerregi? Det er altså en aktiv handling, der som sådan er foretaget, og hvad er så argumentet for det?

For det andet: Er statsministeren ikke enig i, at når man vælger at sende det til et råd, hvor det ikke naturligt hører hjemme, sender man i realiteten også et signal til Europas befolkning?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at der er aldeles ikke noget, der er foregået hen over hovedet på mig eller på andre. Der er en fuldstændig sædvanlig procedure i den her sag.

Derfor vil jeg også sige til hr. Jørn Jespersen, at der ikke er noget mystisk ved sagsforløbet. Det er helt normal praksis, at formandskabet tilrettelægger, hvor i Rådet sagerne behandles. Og her har vi på linje med en række lande taget til efterretning, at det italienske formandskab har tilrettelagt det sådan.

Så spørger fru Ritt Bjerregaard, hvordan jeg dog kan acceptere en sådan flytning. Det har jeg lige sagt. Det er hel sædvanlig praksis, at man gør det sådan, at det er formandskabet, der tilrettelægger forløbet.

Men jeg vil da også gerne sige, at fru Ritt Bjerregaards frygt må bygge på den opfattelse, at der i regeringerne, i de enkelte landes regeringer, er en uenighed, altså at en regering ikke er en helhed, at der er en forskellig politik i en regering, hvis man spørger den ene minister eller den anden minister. Man må jo have lov at gå ud fra, at en regering er et hele og en regering har en politik.

Sådan er det i hvert fald i Danmark. Vi har en skrap politik, når det gælder kemikalielovgivning, og vi mener, at reglerne skal tilgodese miljøinteresser, sundhedsinteresser og forbrugereinteresser, og det er altså en samlet regering, der mener det. Uanset hvilken minister, der tegner firmaet i den aktuelle sag, så er det regeringens politik, og det står jeg i hvert fald inde for. Det er en samlet regering, og det tror jeg faktisk må være gældende i alle lande.

Så gør det jo ingen forskel, om det er det ene, det andet eller det tredje råd, der behandler sagen. Regeringens politik må være den samme, uanset hvilket råd der behandler sagen.

Jørn Jespersen (SF):

Ja, det er da muligt, det er en enig regering. Jeg kan bare sige, at da vi for første gang havde erhvervsministeren i samråd om kemikaliespørgsmålet, var det meget, meget begrænset, hvad han overhovedet mente om sagen på det tidspunkt, men han kan selvfølgelig have brugt den mellemliggende tid til at sætte sig ind i det. Det håber jeg da meget.

Men det var altså ikke sådan en meget spontan holdning til kemikaliespørgsmålet, der kom fra erhvervsministeren på det tidspunkt.

Men sagen er jo, at statsministeren siger, det her er meget almindeligt. Jeg husker ikke en eneste sag, hvor Miljøministerrådet i Årevis har behandlet et stort og afgørende spørgsmål, og det så lige pludselig skulle være blevet flyttet til et andet råd. Når statsministeren er så overbevist om, at det er meget almindeligt, kan statsministeren så give bare ét andet eksempel på, at et meget stort og vigtigt miljøspørgsmål er blevet flyttet væk fra miljøministrene og over i Erhvervsministerrådet eller et andet råd?

Det andet er, at den svenske miljøminister i Svenska Dagbladet den 20. oktober siger:

Sverige beklager meget den her beslutning. Men vi har følt os helt isoleret, for vi fik ikke støtte fra andre til at bevare arbejdet med kemikalier i miljøministrenes råd.

Hvorfor har Danmark ikke taget et initiativ til, at man kunne beholde det hos miljøministrene?

Mit tredje spørgsmål er: Er det her noget, som statsministeren på nogen måde har talt eller kommunikeret med miljøministeren om, for det kunne godt være, at han efter at have arbejdet med det i 2 år havde en mening om, hvorvidt det ville være fornuftigt at flytte det. Har stats-